

feltmands Forsikring i denne Henseende er jo her aldeles overflødig, ligeoverfor den Kjendsgjerning, at Folkethinget eenstemmigt har vedtaget et Lovudkast i denne Retning; den er overflødig ligeoverfor en Minister, som har erklæret den nuværende Indretning af Forligsvæsenet „for mindre hensigtsmæssig,” og erkjendt, at der var Anledning til at foretage Forandringer deri, navnlig en saadan Forandring „at Forligsmæglingen foretages af Mænd, der ere udgaaede af Folkets Midte, og ikke af Mænd, som særligt af Lovgivningen ere udpegede dertil” — det er den høitærede Ministers egne Ord; men, netop fordi den ærede Minister har vedkjendt sig saadanne Anskuelse, netop derfor, siger jeg, forekommer det mig, at dette Thing og Rigsdagen i det Hele taget maa sætte særdeles Priis paa, at Reformer gjenføres af ham. Rigsdagen har desoværre gjort den Erfaring med Hensyn til meget paatrængende Reformer, at de ikke til enhver Tid ere lige gennemførlige; det forholder sig tilvisse saaledes, som den høitærede Premierminister idag yttrede under en anden Sag: „Man er ikke Herre over Fremtiden,” Tidene ere forskellige, andre Mænd, andre Meninger.

Jeg skal med disse faa Bemærkninger, som jo kun ere et Resume af denne Sags nyeste Historie, tillade mig at fremsætte min Forespørgsel, som lyder saaledes:

„Seer Ministeren sig istand til paa nærværende ordentlige Rigsdag at forelægge et Lovudkast, angaaende en Omordning af Forligsvæsenet?”

Justitsministeren: Paa den til mig saaledes stillede Forespørgsel maa jeg svare, at dertil seer jeg mig ikke istand. Jeg maa imidlertid tilføie, at det Løfte, som jeg i en Skrivelse til det af Landsthinget nedsatte Udvalg, angaaende den omhandlede Sag, har givet, er af mig indfriet. Strax efterat jeg havde meddeelt Landsthinget dette Svar, afgik der nemlig under 11te April s. A. Skrivelser til flere Amtmand, for at indhente deres Betænkning om, hvorvidt der var Anledning til at foretage en Revision af det hele Forligsvæsen; disse

Erklæringer indkom efterhaanden, og den sidste først i Septembaamaaned s. A. Samtidigt med disse Skrivelser afgik der Skrivelser til Overretterne, for at indhente disse Retters Betænkning med Hensyn til det Spørgsmaal, der navnlig under denne Sag var reist om, hvorvidt der burde skee Forandring i den Bestemmelse i Frdn. af 10de Juli 1795, hvorefter ingen Sag maa paakjendes ved Retten, forinden den er behandlet i Forligelsescommissionen. Da disse Retters Erklæringer indkom, udtalte de forffjellig Mening, og jeg ansaae det derfor nødvendigt ogsaa at indhente Højesterets Betænkning over Sagen. Denne Rets Betænkning modtoges omtrent midt i October Maaned s. A., og, efterat jeg havde gjort mig bekjendt med samtlige de Erklæringer, der vare afgivne i Sagen, meddeelte jeg Generalprocureuren min Anskuelse om Sagen og anmodede ham om at gennemgaae den paagjældende Lovgivning, og, saafremt han kom til det Resultat, at Forligelseslovgivningen i det Hele fortjente at omordnes, da at indkomme med Forslag derom, eller, saafremt han ikke ansaae en saadan Omordning nødvendig, da at angive, af hvilke Grunde. I October Maaned afgik denne Skrivelse til Generalprocureuren; men det er klart, at en saa vidtløftig Materie som Forligelseslovgivningen ikke har kunnet være gennemgaaet og bearbejdet af ham i den Tid, som er forløben fra October s. A. indtil nu; jeg har imidlertid det visse Haab, at kunne forelægge Resultaterne af disse Forhandlinger i næste Sessjon. Forøvrigt maa jeg forvare mig imod, hvad den ærede Forespørger fremhævede, at jeg skulde have udtalt, at den Maade, hvorpaa Forligelsvæsenet for Tiden er ordnet, var mindre hensigtsmæssig. Det er kun med Hensyn til enkelte Punkter, jeg har ytret, at Ordningen var mindre hensigtsmæssig; jeg har opfattet Tvivl, navnlig om, hvorvidt det var hensigtsmæssigt, at visse bestemte Personer vare designerede til at være Forligsmæglere; men jeg har altid anseet Forligsindretningen, saaledes som den i det Hele er ordnet, for at være et høist vigtigt og nyttigt Institut, og har derfor ikke kunnet erklære, at den var mindre hensigtsmæssig.